

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

§. 1. Qua ratione Dei misericordia ergà peccatores sit adeo magna.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

§. I.

*Quâ ratione Dei misericordia ergà peccatores
sit adeo magna.*

QUòd verò Dei misericordia obten-
ditur, illa procul dubio etiam ergà
peccatores est maxima; dum tot ingratis
& sui contemptoribus bonitatis suæ dona
non subtrahit, quibus indefinenter esse
influit, illudque conservat; quos pascit
& nutrit; quibus solem suum oriri facit,
eisque multipliciter benefacit de cœlo:
dum non ex aliena lege, non ex sui ne-
cessitate aut indigentia, non ex alicujus
debito, quos justè damnare potest, ta-
men patienter eos sustinens, & *partibus
judicans dat locum penitentia*: dum ipsos à se
recedentes & fugientes, nec reverti vo-
lentes misericorditer præveniens *admonet,*
& *alloquitur: ut relictâ malitiâ credant in se
Dominum*; dum converti incipientium
pios conatus quos ante immerentibus in-
fuderat, amplioris gratiæ dono adjuvat
& aspirat: dum eos *adhuc longè existentes* Luc. 15.
ut Pater videt, & misericordiâ movetur:
dum denique eos conversos benignè sus-
cipit, & peccata donans, citò proferrî
jubet stolam primam. Hæc magna Dei
est

est misericordia superexaltans iudicium.

Hoc tamen, ut notat Augustinus, ab illa separari non potest: *Omnipotens est Deus, In Psal. 32. Conx. 1. inquit, nec in misericordia amittit iudicium, nec in iudicio misericordiam: Miseretur enim, considerat imaginem suam, fragilitatem nostram, errorem nostrum, cœcitatem nostram: & vocat; & conversis ad se donat peccata, non conversis non donat.*

Hoc modo Dei misericordia consideranda est, ut illi quis ordinatè confidat:

In l. 1. reg. l. 2. cap. 4. De omnipotentis etenim Dei misericordia, ait magnus Gregorius, ordinatè confidit, qui hoc quod peccando deliquit, penitendo corrigit, flendo tergit: Propter quod alibi monet: Ibid. lib. 3. cap. 5. Sic peccatores de Dei misericordia præsumant, ut tamen id quod se nequiter egisse recolunt, per penitentiam delere non negligent.

In cap. 3. Hierem. Hinc rectè Hieronymus: Libenter Deus suscipit penitentes, & occurrit filio inopiâ & squallore confecto, statim induit pristinis vestibus, & reddit gloriam revertenti, ita dumtaxat ut revertatur in ploratu & ululatu.

In cap. 55. Isai. Propter quod monet alibi: Nec satis est querere Dominum, & dum penitentiæ tempus est invenire, atque invocare eum dum prope est, nisi reliquerit impius vias suas pristinas & cogitationes antiquas, quibus à Domino declinaverat. Tunc enim revertemur ad Dominum qui misere-

misere-

miseretur nostri, & ad clementissimum Patrem, qui multus est in misericordiis & facilis ad ignoscendum, cum cogitationes & vias pristinas reliquerimus, ut postea mereamur audire: Beati quorum remissa sunt iniquitates & quorum recta sunt peccata: dum enim hoc modo veraciter ad Deum quis convertitur, nulla peccatorum magnitudo, nulla relapsus frequentia ejus misericordiam arcere potest aut indulgentiam avertere. Ad omnes Ezech. c. 18 quippè hic degentes pertinet, quod dictum est: v. 21. 22. si autem impius egerit poenitentiam ab omnibus peccatis suis, quæ operatus est, & custodierit omnia præcepta mea, & fecerit judicium & justitiam, vitam vivet & non morietur: omnium iniquitatum ejus quas operatus est non recordabor: in justitia sua quam operatus est, vivet: Hinc verum est illud Augustini, perfecta nostra conversio paratum invenit Deum: & S. In Psal. 6. Leonis post ipsum: misericordia Dei nec Epist. 91. mensuras possumus ponere nec tempora definire, apud quem nullas patitur veniæ moras vera conversio: ut proinde, non obstante qualicumque relapsu, verus poenitens dum se verè poenitere ostendit & aliud non suadet medicinæ curatio, semper sit Sacerdoti absolvendus.

Hoc modo præsens CHRISTI responsum & confessariis accommodari potest:

test:

test : nam verè non usque septies, sed septuagesies septies, hoc est, toties quoties quis lapsus fuerit, & eum ut oportet lapsus sui pœnituerit, est absolvendus. Verùm dum hæc ejus pœnitentia ambigua est & nulla premit necessitas, non rectè illi absolutionem differri, ut hinc magis sollicitus, perfectiùs conetur resurgere, ex istis CHRISTI verbis, quomodocumquè quis ea accipiat, nec apparenter potest deduci : uti nec tum non posse differri, cum licet pœnitens absolutè existimatur conversus, nonnulla tamen dilatio curandæ ejus infirmitati, uti id superiori capite ex Cardin. Lugo est expositum, judicatur expediens : nam & in privatis sustinendis & remittendis injuriis hic modus servandus est, *ut teneatur in secreto Epist. 5. animi, ait Augustinus, patientia cum benevolentia, in manifesto autem id fiat quod eis videtur prodesse posse, quibus benè velle debemus.*

